

„**Mózes a legvilágosabban hirdeti őt második Úrnak az Atya után**, amikor azt mondja:
 „És bocsáta az Úr Szodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből.” **1Mózes 19:24**
Az isteni Szentírás is Istennek nevezi őt, amikor ismét megjelent Jákobnak ember alakjában,
 és ezt mondta Jákobnak: „A te nevedet többé ne Jákobnak hívják, hanem Izrael lesz a neved,
 mert győzedelmeskedtél az Istennél.” **1Móz 32:28** Ezért nevezte Jákob is azt a helyet Isten látásának
 [εἶδος θεοῦ] – mondván: „Mert láttam Istent szemtől szembe, és megmaradt az életem.” **1Móz 32:30**”

Eusebius, Egyház Történet I.,9.

<https://www.newadvent.org/fathers/250101.htm>

Isten, amint megérthettük az előbbiekből, számos jelentésárnyalattal rendelkező kifejezés. A fenti idézetekben Eusebius a miénkhez hasonló következtetésekre jut, és felismeri Yahusha HaMassiach jelenlétét a Tanakh Yahuah angyala történeteinek cselekményében. Isten megjelenését (theofánia) ezekben az eseményekben egyértelműsíti a többi szereplő reakciója és kommentárja, akik világosan megnevezik Istent a velük tárgyoló angyali lényt.

Kol 2:9 Mert **Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg**,

Kol 2:10 És [ti] Ő benne vagytok bételjesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak;

Kol 2:11 Akiben körül is metéltettek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében;

Kol 2:12 Eltemetvén Ő vele együtt a keresztségben, **akiben egyetemben fel is támasztatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztá Őt a halálból.**

Megjelenítette Atyját akkor is, és mintegy két millenniummal ezelőtt is, ahogyan Az elrendelte Neki a feladatot, és ami még fontosabb, amelyre született. Felhívom a figyelmet a Kolosséiakhoz írt levél 12. versében a részletre, ami szerint Istenbe vetett hit támasztja fel az embert, továbbá Isten támasztotta fel Yahusha-t is a halálból. Csak Ő – természetesen az Atyáról van szó, – rendelkezik az ehhez nélkülözhetetlen abszolút hatalommal, melyet át tud ruházni egyszülött Fiára, ha akar, és meg is tette.

Ján 17:3 Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, **az egyedül igaz Istent**, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Ján 17:4 Én dicsőítettelek téged e földön: **elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál**, hogy végezzem azt.

Ján 17:5 És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam te nálad a világ létele előtt.

Ján 17:6 **Megjelentetem a te nevedet az embereknek**, akiket e világból nekem adtál: tiéd valának, és **nekem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották.**

Ján 17:7 Most tudták meg, hogy **mindaz te tőled van, amit nekem adtál:**

Ján 17:8 Mert **ama beszédeket, amelyeket nekem adtál**, ő nekik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy **én tőled jöttem ki G1831 ἐξέρχομαι, és elhitték, hogy te küldtél engem.**

G1831 ἐξέρχομαι (exerkhomai) 1) kimegy, kijön, elmegy, eljön, távozik, tovább megy 2) kimegy (vki elé), elé megy 3) származik, ered 4) (hír) elterjed

Az egyedüli, Igaz Isten az Atya. Ő adja ki a munkát, Ő dicsőíti meg a Fiút, az Ő nevét jeleníti meg a Fiú, az Ő beszédeit tartják meg a hívők, Ő adja a Fiúnak a hívőket, minden Tőle van, amivel a Fiú rendelkezik, Ő adja a Fiúnak a beszédeket, Tőle jön ki a Fiú, akit szintén Ő küld el. A „Tőled jöttem ki” pedig származására utal, miszerint Ő egyedülkét Elohim-ből ered, míg minden egyéb általa teremtett a semmiből (ex nihilo). A Fiú küldetése Atyja személyiségének, jóságának, dicsőségének bemutatása az egész világ számára.

Ján 5:30 Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.

Mint a hű szolga, amilyen Ő, a Fiú folytonosan keresi Gazdája, Atyja akaratát, kedvét, dicsőségét, példát állítván Elohim fogadott fiai elé, akiknek hasonlóképpen kellene cselekedniük mindenkor, betöltvén szerepüket Ab Yahuah kozmikus tervében. Nem cselekedhet semmit a Fiú magától, ezzel kizárván teljes istenségét, majd ugyanezt mondja akaratának érvényesítéséről is. Ezért olvashatunk oly nagy számú idézetekben, az Atya egyedüli igaz Istenségéről.

Ján 5:36 De nekem nagyobb bizonyosságom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem.

Ján 5:37 Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.

Minden amit Ő tesz vagy mond, az Ő Atyjától származik, akivel tökéletes harmóniában együttműködik, teljesítvén annak minden vágyát és akaratát, ellenkezés, ellenállás nélkül, ahogyan cselekednie illik egy Fiúnak. Elsajátítja Atyjának minden gondolatát, vágyát, elképzelését, majd maradéktalanul megvalósítja azokat mind a spirituális, mind pedig a fizikális világban, demonstrálván saját romlatlan állapotát.

„Számára (George Knight III) a Fiú szerepben és tekintélyben örökké az Atyának alárendelt, annak ellenére, hogy az Atya és a Fiú egyaránt teljesen isteni. Ezért beszél "alárendeltségi láncról" és a Fiú örök alárendeltségéről, amelynek "bizonyos ontológiai vonatkozásai" vannak.” Kevin Giles, *Jesus and the Father*, Zondervan, 2006, Grand Rapids, Michigan, 20.o

Az örök funkcionális és tekintélybeli alárendeltség, valamint a hatalmi láncban elfoglalt hely, természetbeli különbségeket sejtet, ezáltal még keresztény körökben is megosztva a kutatókat.

„Sőt, ő (az apostol) arra is rámutatott, amit sokféleképpen megmutattam már, hogy a templom Jeruzsálemben az igaz Isten irányítása alapján készült. Hiszen maga az apostol, aki a maga személyében beszélt, egyértelműen Isten templomának nevezte. Most a harmadik könyvben megmutattam, hogy az apostolok által senki sem neveztetik Istennek, amikor a maguk nevében beszélnek, csak Ő, aki valóban Isten, Urunk Atyja, akinek utasításai szerint a jeruzsálemi templom azon célokkal épült, melyeket már említettem.”
Az eretnokségek ellen, *Szent Iréneusz/Jeromos*, V. könyv, 25. fejezet, 2.

Jeromos az Atyát valóban Istennek, igaz istennek nevezi, differenciálván a Fiú és az Atya istenségét, illetve azt állítja, hogy az apostolok is ily módon tekintettek e Kettőre.

„Így mondja Wayne Grudem professzor a Rendszeres teológiában: "Az Atya és a Fiú úgy viszonyulnak egymáshoz, mint apa és fia viszonyul egymáshoz az emberi családban: az Atya irányítja a Fiút, és hatalma van felette, a Fiú pedig engedelmeskedik neki". Később pontosan ugyanezt mondja, és hozzáteszi: "Az Atyának nagyobb tekintélye van. Vezető szerepet tölt be a Szentháromság minden tagja között." Hasonlóképpen definiálja Peter Schemm professzor is.” Kevin Giles, *Jesus and the Father*, Zondervan, 2006, Grand Rapids, Michigan, 63.o

1Ján 1:5 És ez az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség.

1Ján 1:6 Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedszük.

1Ján 1:7 Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

„Mert ki érthetné meg az Atyán kívül világosan a Világosságot, amely a világ előtt volt, az értelmi és lényegi Bölcsességet, amely az idők előtt létezett, → az élő Igét, amely kezdetben volt az Atyával, és amely Isten volt, az Istennek első és egyszülöttjét, amely minden látható és láthatatlan teremtmény és teremtés előtt volt, az értelmes és halhatatlan mennyei seregek főparancsnokát, a nagy tanács hírnökét, az Atya ki nem mondott akarátának végrehajtóját, az Atyával együtt minden dolgok teremtőjét, az Atya után a világegyetem második okát, az Isten igaz és egyszülött Fiát, minden teremtett dolog Urát és Istenét és Királyát, aki az Atyától uralmat és hatalmat kapott, magával az istenséggel együtt, valamint hatalommal és tisztességgel;” Eusebius, Egyháztörténet I. 3.

<https://www.newadvent.org/fathers/250101.htm>

Eusebius itt már árnyaltabban fogalmaz, de még mindig igen erősen éreztet egy hierarchikus rendet Atya és Fiú között, mely elsősorban a származás/eredés következményeként fogható fel. Aki kapja mindazon előjogokat mellyel a Fiú rendelkezik, az öröktől fogva alárendelt kell, hogy legyen, hiszen más esetben nem lenne értelme az átruházás cselekedetét folytonosan emlegetni.

„Norman Geisler, egy másik sokat publikált és ismert amerikai evangélikus teológus az egyik példa erre. A Szentháromságról szóló fejezetében azt mondja: »A Szentháromság minden tagja egyenlő, de nem azonos a szerepük... egyes funkciók alárendeltek másoknak«. Az Atya »funkciója felsőbbrendű«. A Fiú alárendeltsége örökkévaló. Fiúként, azaz alárendelten viszonyul az Atyához. **Ez a funkcionális alárendeltség az Istenségben nem csupán időleges és ökonómiai: lényegi és örökkévaló.**” Kevin Giles, *Jesus and the Father*, Zondervan, 2006, Grand Rapids, Michigan, 22.o

Figyeljük meg az előző, illetve a következő idézeteket, és láthatjuk a kereszténységen belül egymásnak feszülő ellentéteket, melyeket gyakran azok képviselői nem ismernek fel vagy nem ismernek el. Emlékezzünk tanulmányunk fő állítására, melyet igazolni igyekezzünk a fellelhető ismeretek és a bibliai kijelentés felhasználásával: Amennyiben a Fiú az atyától származik, természetét tekintve nem lehet megegyező Vele, továbbá teljes mértékben nem lehet Az Isten, hiszen eltérő attribútumokkal rendelkezik, valamint bizonyos attribútumokkal nem rendelkezik.

„A konstantinápolyi hitvallásban a Fiúról szóló rész második tagja ezt mondja: »az Atyától született az idők kezdete előtt, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől.« A szöveg megértésének kulcsa a »az Atyától született« kifejezésben rejlik, mely szó szerint kb. így hangzik: »az Atyából kiindulva/fakadóan született« (ek tou Patros). A Nikaiai zsinat ezt így egészíti ki: »vagyis az Atya lényegéből« (szubsztancia – ek tes ousias tou Patros). Ez a kifejezés formálisan is kizárja, hogy a Fiú teremtmény lenne. S valóban: a teremtményekkel ellentétben, akiket az Atya akarata a semmiből (ex nihilo) hoz létre, **a Fiú természete szerint születik az Atyától** (ex Patre). Az ex Patre kifejezés az ex nihilo terminussal pontosan szemben áll, s azt fejezi ki, hogy a Fiú az egész teremtett univerzumtól radikálisan és lényegileg különbözik. a Fiú nem az Atyától kívülálló valóság, hanem magától az Atyától kapja létét. **Az állítás tehát, miszerint Jézus az Atyától ered** (az Atya szubsztanciájából), **végeredményben sajátosan Isteni identitásának elismerését jelenti. Léte (szubsztanciája) azonos az őt nemző Atyáéval.**” Kevin Giles, *Jesus and the Father*, Zondervan, 2006, Grand Rapids, Michigan, 92.o

Két egymást kizáró állítás nem lehet igaz egy időben. Ez a logikai alapszabály a többség előtt nem csak ismeretes, de az ember ösztönösen képes felismerni, mikor találkozik egy jelenséggel, melyben megjelenik. Haladjunk tovább, mert a jelenlegi keresztény teológia önmagában számtalan ilyen oximoront tartalmaz, arról nem beszélve, hogy az Írásokban kinyilatkoztatott Igazságokkal is megszámlálhatatlan ponton ütközik. Saul, az apostol, erre utal Korintusiakhoz írt 1. levelében, mikor arról ír, hogy a nagy napon a Fiú minden hatalmat visszaad az Atyjának, aki mindent az Ő lábai alá vetett, kivéve az Egyetlen Igaz Élő Elohim-et, az Atyát.

1Kor 15:24 Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának; amikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt.

1Kor 15:25 Mert addig kell neki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti.

1Kor 15:26 Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.

1Kor 15:27 Mert mindent az ő lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy minden alája van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, aki neki mindent alávetett.

1Kor 15:28 Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávetettik annak, aki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben.

Az Atya az egyetlen olyan létező, melyet nem lehet alávetni a Fiúnak, Aki öröktől fogva örökké felette és minden más felett fog állni mindenben, és saját kiterjesztésének céljára teremtette, továbbá használja a világmindenséget. Ő Maga él teremtményeiben és egyszülött Fiában, minden és mindenki Hozzá lesz hasonlatos, – NEM a Fiúhoz, – az Ő akaratát, tervét, dicsőségét szolgálja most és mindörökké.

„**Prof. John Frame** Egy az »alárendeltségről« szóló külön fejezetben azonban a Fiú »örökkévaló alárendelt szerepe« mellett érvel. Úgy véli, hogy ez az alárendeltség »örök hierarchiát« eredményez az Istenségben belül. A Fiú és a Lélek »alárendelődik az Atya parancsainak, mert ez a fajta alárendeltség megfelel a személyek örök természetének, azoknak a személyes tulajdonságoknak, amelyek megkülönböztetik őket a többiektől«... Ezeket az utolsó szavakat gondosan meg kell jegyezni. Frame professzor nemcsak azt állítja, hogy a Fiú és a Lélek örökké alárendeltek szerepben vagy funkcióban és így tekintélyben is, hanem azt is, hogy ez az alárendelés „mindkettőjük megkülönböztető jellegének részét képezi”. Szubordinációjuk meghatározza „a személyek örök természetét”.” **Kevin Giles, Jesus and the Father, Zondervan, 2006, Grand Rapids, Michigan, 22.o**

Az Atya atyasága és a Fiú fiúsága természetük részét kell, hogy képezze, különben nem beszélhetnénk valódi szerepekről, csak a Szentháromságból ismert, a felek megegyezése szerinti funkciókról, amik egy hazug családot eredményeznek, amelynek tagjai nem is azok, amiknek magukat megismertetik teremtményeikkel. Amennyiben a SZTH igaz, számtalan ferdítéssel, féligazsággal és megtévesztő kijelentéssel vezeti félre Isten az Ő szeretettnek mondott gyermekeit, akik egészen másnak ismerik meg Őt, az Általa egyetlen Igazságként és Bizonyosságként hirdetett Szavából, mint Ami valójában.

Kol 2:1 Mert akarom, hogy tudtokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti értetek, és azokért, kik Laodiceában vannak, és mindazokért, akik nem láttak engem személy szerint e testben;

Kol 2:2 Hogy vigasztalást vegyen az ő szívük, egybeköttetvén a szeretetben, és [hogy eljussanak] az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére,

Kol 2:3 Amelyben van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve.

Ézs 48:1 Halljátok ezt Jákób háza, akik Izrael nevéről neveztetek, és Júda forrásából származának, akik **az Úr nevére esküsznek, és Izrael Istenét emlegetik**; [de] nem híven és nem igazán.

Ézs 48:2 Mert a szent várostól nevezik magukat, és **Izrael Istenéhez támaszkodnak, akinek neve seregeknek Ura!**

Ézs 48:3 **Mik eddig történtek, előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének,**

Ézs 48:4 Mert tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad és homlokod érc:

Ézs 48:5 Tehát **előre megjelentém neked, mielőtt bekövetkezett, tudodra adtam,** hogy ezt ne mondd: Faragott képem művelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket.

Ézs 48:6 Hallottad volt, [és most] lásd mindezt; avagy ti nem tesztek-e erről bizonyosságot? **Mostantól fogva újakat tudatok veled: titkoltakat, amelyeket nem tudtál;**

Ézs 48:7 Mostan rendeltettek el és nem régen, és ezelőtt nem hallottál felőlük, hogy ezt ne mondd: Íme, tudtam én azokat.

Ézs 48:8 Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtlen vagy, és pártütőnek hívatál anyád méhétől fogva.

Ézs 48:9 Nevemért elhalasztom haragomat, és dicséretemért fékezem magamat veled szemben, hogy ki ne vágjalak.

Ézs 48:10 Íme, megtisztítottalak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltalak a nyomor kemencéjében.

Ézs 48:11 **Énmagamért, énmagamért cselekszem; mert hogyan szentségtelenítenék meg [nevem]?! És dicsőségemet másnak nem adom.**

Ézs 48:12 Hallgass rám Jákób és Izrael, **én elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó.**

Ézs 48:13 **Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbom terjeszté ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak.**

Ézs 48:14 Gyűljetek egybe mind, és halljátok meg: ki jelenté meg közülük ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akarátát Bábelben, és karja lészen a káldeusokon.

Ézs 48:15 **Én, én szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz útja.**

Ézs 48:16 Közelgjetek hozzám, halljátok ezt, nem szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok! **És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét.**

Ézs 48:17 **Igy szól az Úr, Megváltód, Izraelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, amelyen járnod kell.**